

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2021 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił wysokość emerytury H. M. od dnia 26 lutego 2014 r. i wypłacił jej wyrównanie za okres od dnia 26 lutego 2014 r. do 31 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że podstawa obliczenia emerytury nie podlegała pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur, a wysokość emerytury obliczona została od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że podstawa obliczenia emerytury wyniosła 389 949,53 zł (53 648,56 zł + 336 300,97 zł). Wysokość emerytury 26 lutego 2014 r. wyniosła 1 545,58 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31 marca 2019 r. , w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłaszanych wniosków. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował, że wysokość emerytury od 1 stycznia 2021 r. wyniosła 1 808,45 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jednocześnie zaznaczył, że na poczet należności od 26 lutego 2014 r. do 31 marca 2019 r. w kwocie 98 809,01 zł została zaliczona kwota 96 161,91 zł , z tytułu wypłaconej emerytury, a pozostała należność w wysokości 2 647,10 zł zostanie przekazana na rachunek w banku.

/decyzja k.43 - 45 plik I akt ZUS/

W odwołaniu od powyższej decyzji H. M. podniosła, że nie zgadza się z ustaleniami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie H. M. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien oprzeć swoje wyliczenia nie na długości życia obowiązującego w dniu 26 lutego 2014 r., a na nowych wskaźnikach obowiązujących w dniu wydania zaskarżonej decyzji tj. w oparciu o wskaźnik wynoszący 208,8 miesięcy. Zdaniem wnioskodawczyni brak obliczenia należnej jej emerytury na podstawie nowych wskaźników tj. obowiązujących po wyroku Trybunału Konstytucyjnego, w sprawie P 20/16, naruszył jej prawa w zakresie równego traktowania w stosunku do innych kobiet z rocznika 1953, które złożyły wniosek o emeryturę już po wyroku. H. M. wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji lub jej zmianę i wyliczenie z właściwymi wskaźnikami.

/odwołanie k.3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.9 – 10/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. M. urodziła się (...)

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 27 października 2008 r., znak E (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał H. M. wcześniejszą emeryturę od dnia 26 października 2008 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia oraz 33 lata i 5 miesięcy okresów składkowych (401 miesięcy) oraz 1 rok i 8 miesięcy okresów nieskładkowych.

Kolejnymi decyzjami Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczał wnioskodawczyni powyższe świadczenie, a nadto kwota należnej wnioskodawczyni emerytury podlegała corocznej waloryzacji.

/decyzja k.42 plik II akt ZUS , decyzja k.69 - 70 plik II akt ZUS , decyzje – plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 2 stycznia 2012 r., znak (...)/25, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał H. M. rentę z tytułu choroby zawodowej od 13 stycznia 2008 r.

/decyzja k.136 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 12 września 2014 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał H. M. emeryturę od dnia 26 lutego 2014 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej. Do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 53 648,56 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 336 300,00 zł, sumę kwot pobranych emerytur w wysokości 87 746,76 zł, średnie dalsze trwanie życia tj. 252,30 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 1 197,79 zł $[(53\ 648,56 + 336\ 300,00) - 87\ 746,76] / 252,30$. Tak wyliczona emerytura została zawieszona, ponieważ okazała się świadczeniem mniej korzystnym w stosunku do już wypłacanej wnioskodawczyni emerytury ustalonej decyzją z dnia 27 października 2008 r. w zbiegu z rentą z tytułu choroby zawodowej.

/decyzja k.21 – 22 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 10 maja 2019 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., w wyniku wznowienia postępowania w sprawie emerytury, uchylił decyzję z dnia 12 września 2014 r., znak (...), oraz przyznał H. M. emeryturę od dnia 26 lutego 2014 r. i obliczył jej wysokość od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranej emerytury przysługującej na podstawie art.46 w związku z art.29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem ich waloryzacji oraz zwaloryzowany kapitał początkowy. Podstawa obliczenia emerytury wyniosła 389 949,53 zł $(53\ 648,56 + 336\ 300,97)$. Wysokość emerytury od 1 kwietnia 2019 r. wyniosła 1 738,45 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury od dnia 1 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31 marca 2019 r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz wynikające z załatwienia zgłoszonych przez nią wniosków. Emerytura ustalona decyzją okazała się świadczeniem korzystniejszym od dotychczas pobieranej emerytury przyznanej decyzją z dnia 27 października 2008 r., wobec czego Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął jej wypłatę od 1 kwietnia 2019 r. Jednocześnie z dniem 1 kwietnia 2019 r. wstrzymano wypłatę emerytury przyznanej decyzją z dnia 27 października 2008 r., a kwoty wypłacone z tego tytułu po dniu 1 kwietnia 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2019 r. zaliczono na poczet emerytury ustalonej w niniejszej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że emerytura będzie wypłacana w zbiegu z rentą w związku z chorobą zawodową PC.

/decyzja k.34 – 35 odwrót plik I akt ZUS/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U z 2021 r., poz. 291) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

Stosownie zaś do treści art.194 i ww ustawy, do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosi w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222), pod warunkiem że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Zgodnie zaś z treścią art. 194 j ww. ustawy:

1. Kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w (...) r., który wcześniej pobierał emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i.
2. Przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury.
3. Do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia.
4. Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszone - od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata.
5. Jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Kwotę wyrównania stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni kwestionowała wysokość emerytury obliczonej jej skarżoną decyzją, wskazując że organ rentowy dokonał błędnych obliczeń.

Podnieść należy, że na mocy decyzji z dnia 29 maja 2019 r., w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 06.03.2019r. o sygn. akt P 20/16 uchylono wcześniejszą decyzję w przedmiocie ustalenia wysokości emerytury z wieku powszechnym z dnia 11 czerwca 2018 r. i przyznano wnioskodawczyni emeryturę na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość emerytury nabytej wraz z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego określono zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z pominięciem art. 25 ust 1 b ustawy emerytalnej z dnia 17.12.1998 r., czyli podstawy emerytury nie pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur. Stosownie bowiem do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 06.03.2019 r. w sprawie sygn. akt P 20/16: art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 10 lipca 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222), dalej ustawa zmieniająca. Dostosowała ona przepisy do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., wprowadzając możliwość obliczenia wysokości emerytury powszechnej bez pomniejszania podstawy jej obliczenia.

Zaskarżoną decyzją ponownie ustalono wysokość emerytury wnioskodawczyni od 26 lutego 2014 r. i wypłacono jej wyrównanie za okres od 26 lutego 2014 r. do 31 marca 2019 r. z poszanowaniem wskazanych zasad, czyli bez pomniejszenia podstawy emerytury o sumę kwot pobranych emerytur.

Wnioskodawczyni w odwołaniu wywiodła jednak, że organ rentowy dokonał niewłaściwych obliczeń, a nadto zastosował niewłaściwy wskaźnik średniego trwania życia, gdyż w jej ocenie, powinien on wynieść 208,8 miesięcy zamiast przyjętego wskaźnika o wartości 252,30. Niemniej jednak przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe nie wykazało, aby organ rentowy dopuścił się błędów ustalając wysokość należnego wnioskodawczyni świadczenia. Nie ulega także wątpliwości, że o ile na przestrzeni lat korzystniejszym świadczeniem dla wnioskodawczyni było świadczenie przyznane na mocy decyzji z dnia 27 października 2008 r. (emerytura wcześniejsza), o tyle świadczenie niepomniejszone o kwoty pobranej wcześniejszej emerytury okazało się ostatecznie

świadczeniem dla niej korzystniejszym. Nadmienić także należy, że przysługujące wnioskodawczyni świadczenia na przestrzeni lat były waloryzowane stosownie do obowiązujących przepisów. Ponadto zauważyć należy, iż wprowadzenie nowych regulacji prawnych z uwzględnieniem usankcjonowanych przez Trybunał Konstytucyjny zasad nie jest równoznaczne w każdym przypadku z realnym wzrostem wypłacanych świadczeń i nie może stanowić asumptu do dowolnego interpretowania zaistniałych rzeczywiście zdarzeń tak, by rzeczywiście doprowadzić do ich wzrostu. Oczywistym również jest, że organ rentowy ustalając w treści zaskarżonej decyzji wysokość należnego jej świadczenia zastosował właściwy wskaźnik średniego trwania życia tj. 252,30 miesięcy, bowiem nie było jakichkolwiek podstaw, by traktować wnioskodawczynię jako osobę składającą wniosek o emeryturę w wieku powszechnym po raz pierwszy. Według art. 26 ustawy emerytalnej, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Tablice, o których mowa w ust. 4 (czyli średniego dalszego trwania życia) są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. 6. W myśl ust.6, jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn. Nie ulega także wątpliwości, że stosownie do zacytowanego powyżej przepisu art.194j ust. 3 ww. ustawy do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia.

Powyższe oznacza, że ZUS zastosował prawidłowe średnie dalsze trwanie życia, czyli z dnia złożenia wniosku o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego przez wnioskodawczynię.

Samo zatem subiektywne przekonanie wnioskodawczyni, że kwota wyliczonej emerytury jest za niska, w sytuacji braku przedstawienia przez nią konkretnych błędów organu rentowego, nie może skutkować zmianą zaskarżonej decyzji.

W tym stanie rzeczy, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni.

7 XII 2021 roku.

S.B.